

oblast, sebi postave dajati, in Cesar so si v tem le to oblast ohranili, de morajo te postave od Njih potegnene biti, predin veljavnost zadobé.

S tem tedej, ko so Cesar toliko pravíc, ki so jih poprej sami imeli, prostovoljno iz rok spustili in jih svojim ljudstvom dali, se je spremenil tudi stan cesarskih gospósk. Tista vsigamogočnost, ki je napihovala že nar manjšiga pisarja, je zginila — in gospóske so zvedile, de niso ljudstva zavoljo njih, ampak de so one zavoljo ljudstva tukej. Marsiktero oblast bojo gosposke popolnoma zgubile, in same soseske ali srenje (Gemeinden) bojo to opravilo prevzele.

Kaj ne, ljubi môji, de so to lepe pravíce, vesele reči, za ktere moramo Cesarju serčno hvaležni biti, ki so nas rešili poprejšnje sužnosti!

Ali staro pohišstvo je kmalo razderto, novo se pa ne more takó hitro sozidati. Zidarji noviga pohišstva — naši poslanci v Kromerizu — že dolgo zidajo in zidajo, pa še ni njih delo — naše novo pohišstvo — dokončano, po katerim že vse ljudstva tako silno hrepené. Težko delo je, s katerim imajo opraviti, zato je nismo ravno nejevoljni, de ga nam še niso dokončali — vendar nam tudi oni ne morejo za zlo vzéti, če že komej pričakujemo, de se stariga pohišstva znebimo, in novo prebivališče dobimo.

Dokler pa noviga nimamo, moramo s starim poterpéti, zakaj postave moramo imeti, sicer gré vse navskriž, in nobedin ni varen svojiga premoženja, svojih pravíc, in še clo svojiga življenja ne.

Dokler tedej nimamo nove vlade, ki se vstava ali konstitucija imenuje, veljajo še vse stare postave, ki niso bile očitno preklicane, kar vse iz cesarskih oznanil zvéste, ki so v dokladi Novíc natisnjene, in ki se vam tudi po drugi poti na znanje dajejo.

Upamo, de bomo kmalo nove vstavne postave dobili, kér bo 15. dan tega mesca že oblénica, kar so nam Cesar Ferdinand vstavo zagotovili.

Kadar bojo Cesar dodelano novo vstavo svojim ljudstvom oznanili, takrat bomo obhajali velik praznik in od tistiga časa se bo še le začéla nova vlada!

Do tistiga časa moramo starim postavam pokornost skazovati.

Kakor pa smo Slovenci dosihmal vseskozi postavam cesarskim pokorni bili, takó bomo pokorni ostali tudi prihodnjim postavam. Postave morajo biti v vsaki deželi, in postave se morajo spoštovati v vsaki deželi.

Dokler bo tedej svet stal, mora to pri starim ostati, de se postave spoštujejo, in ž njimi tudi gospóske, ki so postavljene, de čujejo za red in varnost, za pokoj in edinost, za zdravje, življenje in premoženje ljudi, ki živijo skupej. Neizrečeno hudo bi bilo na svetu, in tolovajsko življenje bi bilo, ko bi postav ne iméli, in ko bi jih spodobno ne spoštovali! Gorje takim deželam, kjer bi postav ne bilo! kjer bi razvujzdanost kraljevala, de bi si človek ne svojiga premoženja, ne svojiga življenja svést ne bil!

Po novi vladi nam bo pa tudi veliko lože in z večim veseljem postave spoštovati, zato kér smo sami deležni bili danih postav po svojih poslancih v državnim zboru, — zato, kér bomo vse bolj na tanjko vedili, kaj se godí in zakaj se godí.

Zavoljo tega bojo tudi naše gospóske prihodnjič bolj priljudne, kér véjo, de — kakor so Cesar svojo oblast s svojimi ljudstvi delili — tudi one ne bojo več samooblastnice, kakor so dozdej bile.

Kér se bojo prihodnjič soseske ali srenje (Gemeinden) veliko prostejši gibale in se v marsikteri reči same sebe vladale, bo pa tudi treba, de se veliko noviga poprimemo, in to je, de se nihče ne odteguje opravilam, ki ga bojo v prid soseske zadéle. Dozdej je le malo taci mož bilo, ki so se radi pečali s

tacimi opravili ali s tako službo, ki jim ni nič nésla, marveč jim je še clo veliko sitnosti ali nadleževanja prizadajala. Veči del vsak se je rad odtegnil takim opravilam.

Takó pa ne bo moglo prihodnjič več biti. Cesar so nas osvobodili; vstava bo vzéla veliko reči iz rok dozdanih gospósk, in jih bo dala v roke soséskam, zaupnim in prisežnim móžem i. t. d. Tù ne bo veljal več stari nečimerni izgovor: „E! kaj meni to am gré“ — ampak vsak, kateri ima zaupanje v svoji soseski in kterimu bo soseska kako opravilo izročila, ga bo mogel radovoljno in z veseljem prevzeti in marljivo oskerbovati, če ne, se nevredne skažemo svobode, in smo otrokam enaki, kateri se ne morejo sami vižati. Soseskine zadéve (Angelegenheiten) bojo zadéle tudi vsa ciga izmed nas posamesno.

Postave nam bojo že cilj in konec kazale, zakaj de se ima ena in druga reč zgoditi; kakó pa imamo delati, de bo k našimu pridu in v prid cele države, ktere udje smo, to bo mogla naša skerb biti.

Pripravimo se tedej k tem novim občinskim delam, — verzimo staro nečimernost preč, — stopimo v koló svobodnih državníkov, — deržimo se povsod postavnih pót, in lahko se bomo navadili noviga življenja, ktero bo tudi v nar manjši vas séglo, kadar bo oklicana nova vlada, kar naj bi se, Bog daj! kmalo zgodilo.

Česki poslanci svojim rojakom zastran regrutiranja.

Kér so Česki poslanci v Kromerizu slišali, de ne-
kteri šuntarji ljudi na Českim podpihujejo, de bi se odtegnili regrutiranju, so neutegama razglas na znanje dali, v katerim kakor pravi prijatli opominajo in svarijo svoje rojake, de naj nikar ne poslušajo taci zapeljivcov, kateri si neprenehama prizadevajo, mir in pokoj podkopati in hude prekucije vžgati.

„Vojake moramo imeti“ — pravijo časti vredni rodoljubi — „de pa se ne bo preveč delavnih rok odtegnilo kmetijstvu in rokodelstvu, in de ne bo preveč družin ostalo brez očetov, smo govorili z ministram, de se bo ta reč polajšala, kar koli bo moč. Tega pa nikakor ne moremo poterditi, de poslušate šuntarje in podpihovavce in de se zoperstavljaate povelju gospósk. Pomislite, de terdovratno ravnanje in silno zoperstavljanje se ne veže z konstitucijo, ampak de jo naravnost pokončá. Pomislite nesrečo, ktero bi s tako opornostjo čez svojo domovino pripravili, de bi — kakor toliko družih deželá — potem tudi prišla pod oestro vojaško stisko. Poglejte na Ogersko in druge dežele! Opornost bi bila neumnost, in zoperstavljanje bi bilo oslepenje!“ i. t. d.

Volitve za Frankobrod na Krajskim.

Pretečeni teden so bile na Krajskim v 4 krajih nove volitve za Frankobrod, ki so očitno pokazale, de Krajnci nočejo nič opraviti imeti z Frankobrodami, kjer se edini in močni Avstrii grob koplje.

Po tem takim niso Krajnci nič volili? Pač, volili so — tode povsod je tako malo volivcov vkupej prišlo, de téh volitev noben pošten človek ne more za veljavne spoznati. Po volitnih postavah našiga avstrijanskiga državniga zbora morajo pri vsaki volitvi nar menj tri četertínke (Drei Viertel) volivcov skupej priti, sicer se volitev za veljavno ne spozná — in to je prava, poštena postava. Tudi po družih deželah so enake postave zastran števila volivcov, — samó Frankobrodčani, ki so že izkonca dobro vedili, de bi jim utegnili postavno število njih reč zmešati, niso v tem nobene postave dali, kakor samo to: de izvoljene mora čez polovico (absolute Stimmenmehrheit) imeti, to je, če je — postavimo — 150 volivcov za en volitni kraj odločenih,